

Kristeligt Dansk Fællesforbunds Stilling overfor Arbejdsløshedskasseloven. I 1923 lovede den nuværende højtærede Indenrigsminister at søge Spørgsmaalet løst. Jeg vil gerne have at vide, om dette er sket, idet vi maa mene, at Tidspunktet snart maa være kommet til at faa en Ordning. Vi kan ikke fortsat være tilfredse med elskværdige Taler, der straalere af Velvillie, men som ikke fremskaffer Realiteter.

Endelig har vi saa det tredie Hovedpunkt i Lovforslaget: Arbejdsløshedsfonden. Den historiske Udvikling af Fondens skal jeg lade ligge, og der er formentlig heller ingen Anledning til at komme videre ind paa det Faktum, at de Forventninger, man knyttede til Fondens Virkninger, er blevet skuffet paa mange Punkter. Ved Fondens Anlæg og Opretholdelse er der bragt betydelige Ofre, men desuagtet er der fra de nydendes Side stadig krævet mere og mere, og ved denne fortsatte Pressen paa er der skabt et Irritationsmoment i vide Kredse af Befolkningen, som ganske naturligt giver Kravene om en Omordning af disse Forhold Vind i Sejlene. I øvrigt har Systemet jo afsløret den meget betydelige Skravank, at Bestemmelserne i særlig vanskelige Tider, netop de Tider, hvor Fondens skulde vise sin raison d'être, er blevet sprængt, saaledes at man har maattet lappe paa Loven ved særlige Love. Under Behandlingen af disse særlige Love er der fra vor Side blevet peget paa, at det var at foretrække at etablere særlige Krisekasser. Saa vel her som i det andet høje Ting har vi fremsat Forslag, der vel har mødt en vis Sympati, men desuagtet ikke faaet den fornødne Støtte til at kunne gennemføres. Vi ønsker ved denne Lejlighed at pege paa den Tanke, vi har givet Udtryk i de Forslag, der fra vor Side har været fremsat om Krisekasser.

Nu foreslaas altsaa den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse afskaffet, og man skulde som en logisk Konsekvens heraf have ventet, at Arbejdsløshedsfonden var foreslaaet helt ophævet. Dette har Regeringen imidlertid ikke gjort. Vi forstaar ikke hverken Nyten eller Nødvendigheden af fortsat at opretholde Fondens, naar man afskaffer den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Vil man endelig spare og paa een Gang befri Stat og Kommune for aarlige Millionudgifter, er det ikke meget, man samtidig befrier Arbejdsgiverne for, idet disse kun vil faa en aarlig Lettelse af ca. 1,3 Mill. Kr. Jeg siger: hvis man endelig vil bringe Udgifterne ned og bringe dem ned for hele Samfundet, saa er det en karrig

Lettelse, der sker for Arbejdsgiverne i Forhold til Lettelsen for Stat og Kommune. De Formaal, for hvis Skyld Fondens fortsat skulde opretholdes, er ikke særlig betydelige, idet Formaalene for denne noget afstumpede Fond fremtidig skulde være dels at yde et vist aarligt Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, dels at yde Tilskud til Nødhjælpsarbejder og Tilskud til Kursus for arbejdsløse, dels endelig at yde Laan til Arbejdsløshedskasserne i særlig vanskelige Tider. Se, disse Hensyn vejer jo ikke overvættets meget. Dertil kommer, at Fondens fortsatte Eksistens vil koste de private Erhverv betydelige Summer og vil kræve opretholdt en omstændelig og sikkert kostbar Administration. Fondens vil ikke med de Formaal, jeg nævnte, være nogen særlig værdifuld Hjælp for de arbejdsløse. Det aarlige Tilskud, man har tænkt sig den fremtidig skulde yde Arbejdsløshedskasserne, vil ikke blive meget stort, idet der fastsættes visse Grænser, som ikke maa overskrides, og Nødhjælpsarbejder har ikke Sympati alle Steder, jeg tør maaske endda sige, at det kun er faa Steder. Kursushjælpen vil sikkert kun kræve saa ringe Beløb, at de maa kunne skaffes paa anden Vis. Endelig er der saa Laanevirksomheden. Hertil skal jeg for det første sige, at det dog hidtil er lykkedes for Kasserne selv i vanskelige Tider at skaffe sig Laan, og naar det, som forudsat i Lovforslaget, er Tanken, at Kasserne, hvis de fremtidig vil laane af Fondens, skal fremskaffe Kaution fra de faglige Organisationer, kan Kasserne saamænd med lige saa stor Lethed faa Laan andre Steder. Dertil kommer endvidere, at en Arbejdsløshedsfond som Laangiver vil staa i en forholdsvis svag Stilling ved den eventuelle Tilbagekrævning, den vil staa svagere end en hvilken som helst anden Kreditor.

Ved Bestemmelsen om, hvilke Arbejdsgivere der i Fremtiden skal yde Bidrag til Fondens, har den af det ærede Medlem Hr. Pürschel omtalte, særlig i disse første Maaneder af Aaret 1927 fremkaldte Venstre-Fé været paa Spil, idet man har formuleret denne Bestemmelse saa udmærket, at fremtidig vil praktisk talt alle Landbrugets Arbejdsgivere gaa fri for at yde Bidrag; ved en nem lille Ændring fra et halvt til et helt Aar er det lykkedes at faa alle Landbrugets Arbejdsgivere fritaget for Pligten til at yde Bidrag til Fondens. Jeg misunder ikke Landbruget denne Lettelse, men jeg maa hævde, at den samme Lettelse bør blive de andre Erhverv til Del, saa ogsaa ud fra denne Betragtning havner jeg i et Ønske om at